

новни думи на този толкова богато облечен момък я стопиха. И тя вече не се смущаваше за това, че къщата ѝ беше схлупена и в голямата стая, в която миришеше на сушена риба, имаше само един голям дървен съндък за сиромашките им завивки. Все пак, за днес тя беше приготвила няколко вкусни гостби. Тя всъщност не знаше дали тези гостби са вкусни, но Орфей яде с такава наслада и с такова доволство, че не знаеше как да ѝ благодари. И простата дъсчена софра, и малките трикраки столчета, издялани грубо от просто дърво, и сивите пръстени паници — всичко му беше мило, познато, свое, родно.

Като се наобядваха, Кир изведе Орфея към ливадите зад селището. Това бяха истински ливади в малка долчинка, и тревата там беше запазена и прясна като тревата в родните планини. Но Орфей се задъха от радост когато видя над ливадите малко стадо. Той издигна ръце, извика и се хвърли към овцете. Малкото стадо се подплаши и се разпръсна. Пастирчето гледаше страхливо този непознат благородник, с очи разширени като на луд, и не знаеше какво да прави. Отначало се учуди и Кир, но като разбра, че това е от неудържима радост, само се усмихна на себе си и тръгна бавно нагоре.

Орфей седна под една шипка и се замисли дълбоко. Това малко стадо, от което той не може да хване нито една овца за да я прегърне и да ѝ се порадва по-отблизо, му напомни до болка за милия, далечен роден край. Ще си иде ли някога там? Ще се отскубне ли от този страшен затвор? Ще се махне ли от тези лицемерни и жалки хора, които мислеха само как да се облекат по-разкошно и как да се наклеветят пред злия и мнителен владетел!...